

Mišjeritka in njena nečedna družina

Kristina Menih

Zgodnje jutranje meglice so še zakrivalle vršace gora, rahla sopara ob njihovem vznožju pa je naznanjala še en razgret poletni dan. Stenar, Bovški Gamsovec, Križ, Planja, Razor in seveda Triglav so še uživali v jutranjem hladu, ko so prvi planinci z znojnim čelom koračili proti njim.

Kako prijetno mrzla voda bo danes, se je veselil črni močerad Dare, ki je bolj kot noči číslal zgodnjo jutranjo svetlobo. Že navsezgodaj je vstal, se pretegnil, izdatno zazehal, prežvečil zajtrk in se podvzival proti gorskemu jezeru, lenobno raztegnjenem le nekaj metrov niže od planinske kočice.

"Ne me hecat, kaj pa je zdaj to?" je osupnil ob pogledu na drobne črne kakce, raztresene vse naokoli.

Očitno je bil spet na delu eden od neotesanih Mišjerepcev. Odkar se je njihov rod priselil v močerado-ve kraje, se je dotlej mirno življenje obrnilo na glavo. Mišjerepci, ki jih je vodila nemarna mati Mišjeritka, so bili namreč izredno neotesana drhal mestnih miši, ki so iz pregretega betonskega mesta pribežale v gore in se zaradi grdega obnašanja hitro priskutile vsem, ki so prišli z njimi v stik.

"Le zakaj so taki packi, da ne pospravijo za seboj svojih izločkov?" se je jezil Dare in hitel plavanju naproti. Z Mišjerepci je močerada vezala neprijetna, a poučna izkušnja. Veste, ta mišji klan se je v gore preselil, ker so jih zaradi številnih prekrškov in slabih navad izobčili iz mesta v dolini. Lačni in žejni so najprej potrkali prav na Daretova vrata in gostoljubljen, kot je bil, jim jih je na stežaj odprl. Tudi pogostil jih je, kot se za goste spodobi, in jim slednjič celo posodil hrano, saj so mu miši zatrdile, da mu bodo prav vse dvojno vrnille. Toda Mišjerepci niso snedli le vsega živeža, ampak tudi svojo obljubo, in močeradu niso ničesar vrnili. Tako se je prijateljevanje med njimi razdrlo, še preden se je sploh začelo. Poniglavi Mišjerepci so pozabili na svoj dolg tisti hip, ko so odkrili pot v planinsko kočico. Tamkaj je bilo namreč hrane še več, kot so si jo kdajkoli pozeleli, in ker jim je bilo mar le za lastne želodčke, si niso belili glave z močeradovo prehrano in še manj s slabo vestjo.

Navsezgodaj tistega jutra je Jože, oskrbnik planinske kočice, napejnal možgane, kaj naj pripravi za zajtrk. V jedilnici so se že gnetli prvi neučakani planinci, ki so noč nemirno prespali na skupnih ležiščih. Lačni in žejni so nestrpno pričakovali jedače in pijače, preden

si oprtajo nahrbtnik in jo mahnejo Sovatni, Stenarju ali Pihavcu naproti.

Oskrbnik je vse bolj živčno šaril po kuhinji. Iz kredence je jemal krožnike in skodelice za kavo, jih raztreseno razpostavil na mize in se brž posvetil kuharskim receptom. Njegova žena Mara, katere kuharsko izvirnost sta dokazovala tolsto telo in kulinarična duša, je bila primorana dan poprej vzeti pot pod gojzarje in na vrat na nos oditi v dolino, saj je v kuhinji zmanjkalo kvasa in fižola, zato se je moral s kuharskimi podvigi spopasti kar sam. Oskrbniku res ni bilo lahko, saj dotlej še nikoli ni vihtel kuhalnice, čeprav je, roko na srce, tu in tam tudi on zakuhal kakšno kašo in nakuhal neumnost pa tudi slabo voljo je znal zamesiti.

Med stikanjem za primerno hrano, ki naj bi jo postavil na mizo, je v predalu našel ovsene kosmiče, iz hladilnika je na plano potegnil mleko, jogurt in sir, pa tudi jajca je našel in jih v loncu prelij z vodo, preden jih je postavil na štedilnik. Zatem ga je izmučilo le še vprašanje: kje se skriva kruh. V predalu ga ni bilo, v omari tudi ne. Le kam ga je Mara spravila, se je čudil in še naprej iskal.

"Kaj pa, če je tu notri?" je pomislil ob pogledu na platenno vrečko na polici. Brž jo je prijel v roke, odvezal vrvico in pokukal notri. V vrečki je res tičal debel hlebec in oskrbnik si je oddahnil. A le za trenutek.

"Ja, kaj pa je tole?" se je začudil, ko je v vrečki poleg obgrizenega hlebca opazil drobne temno rjave bobke, še najbolj podobne mišjim kakcem.

"Ne me basat, saj to so mišji *dreki*," se je tako razburil, da mu je rdečica nemudoma obarvala lice, in iz vrečke stresel nemarno packarijo, ki so jo za seboj pustili nepovabljeni gostje. Ja, res so bile miši. Tiste iz rodu daleč naokoli znanih nekulturnih Mišjerepcev seveda. Ampak Jože tega ni vedel, saj je bil samo človek. Brž je poiskal mišselovko in jo nastavil na polico, kjer je poprej stala vrečka s kruhom.

Gospodična in njena pitbulka Dixie sta se po dolgem času spet pripeljali v zadnjo dolino pod Triglavom. Ker sta pod gore pobegnili pred močno soparo, ki je

*Ko je v hiški zavladal
nočni mir, je na klopi
pred hiško oživel
nahrbtnik. Iz njega
so se kot kroglice
s strgane ogrlice
trkljale miške.*

*Ilustracija: Jernej
Kovač Myint*

oteževala življenje ob morju, sta uživali v svežem planinskem zraku pred hiško.

"Jutri greva planinarit," se je med lenarjenjem domislila gospodična. Dixie si je s tačko prekrila oči in si privoščila izdaten počitek, saj je zaslutila, da bo naslednji dan naporen.

Gospodična je zelo redko menjala svoje odločitve, zato sta se že ob svitu vzpenjali visoko nad Belim potokom proti Kriškim podom, ki jih je gospodična izbrala za cilj. Steza je vijugala skozi gozd in dalje med rušjem, visokogorskimi travniki in melišči. Ob pogledu na bližnje jezero se je gospodična odločila, da si malo odpočijeta ob njem. Nahrbtnik je položila na brežino in si privoščila požirek osvežujoče pijače iz plastenke, za Dixie pa je v njem nalila v njeno skodelo. Srkali sta vsaka svojo vodo in občudovali vsaka svoj svet. Nad jezerom vzhičena gospodična je posnela več fotografij, Dixie pa je v njem zagledala plavajočega močerada.

"Hej, ti, ali ne veš, da se v gorskem jezeru ne sme plavati?" ga je obljajala.

"Jaz in druge gorske živali smemo, le domače živali in ljudje ne smete," jo je podučil močerad.

"A, tako," je povesila ušesa pitbulka in si znova prisegla, da bo v bodoče bolj preudarna.

"Nehaj lajati," je gospodična zabičala Dixie, saj ni vedela, da se žival pogovarja z močeradom, ki ga še opazila ni.

Planinka Minka je zelo slabo spala na skupnih ležiščih. Vso noč se je nemirno obračala in komaj pričakala svitanje. Brž se je oblekla in potem po stopnicah pohitela v jedilnico.

"Joj, saj imam vendar preluknjano nogavico," je z grozo ugotovila med hojo in razmišljala, kako se je to sploh lahko zgodilo, saj sta bili obe nogavici še včeraj zvečer celi.

Jasno, da niti pomislila ni na miš, čeprav je luknjo zakrivila prav ona, miška Miša, Mišjeritkina najljubša hči.

"Miša, ti si najbistrejša med vsemi, vedno in povsod se boš znašla," jo je mati pogosto pohvalila pred ostalimi otroki, da so ti zavistno zavili z očmi in nekateri celo zaškrtali s svojimi ostrimi zobki.

Mišjeritka se je podvizala v najbolj skrit del predala tisti hip, ko je nad seboj zaslišala razburjen oskrbnikov glas, ki ni obetal nič dobrega.

"Očitno nas je odkril," je logično sklepala miš ob opazovanju človeka in bliskovito razmišljala, kako bo pravočasno rešila svoje otroke, saj so se takrat vsi zadrževali v planinskem domu. Da bi jih opozorila s cviljenjem ali skrebljanjem, seveda ni prišlo v poštev, saj bi jo slišal tudi oskrbnik.

"Dokler se ne umakne, moram počakati na varnem, potem pa brž poiščem otroke in skupaj jo popihamo proč," je sestavljala reševalni načrt.

Iz zgornjega nadstropja je, obut v copate, prihajal

planinec Martin. Med številnimi je poiskal svoje gojzarje. Usedel se je na klopco in se nameraval preobuti, ko je iz levega čevlja pokukala miš.

"Hej, kaj pa ti v mojem obuvalu?" se je začudil Martin. Mišjeritkin najstarejši sin Mig, ki je prenočil v Martinovem čevlju, je začutil svoje srce globoko v drobovju, a je vseeno pogumno skočil ven in se pognal na plano.

Martin si je poblíže ogledal svoj čevelj in v njem našel kupček *drekcev*.

"O, ti fuj, pri vas pa imate zelo neotesane miši!" je hudomušno namignil oskrbniku, ki je prav takrat ves zaripel v obraz prihrumel izza vogala.

"Vem, vem! Ne vem, kaj so naredile vam, meni so obgrizle kruh, zato vam ga za zajtrk ne bom mogel postreči," se je hudoval Jože.

Veronika je tisto noč kar prebedela. Na skupnih ležiščih nikoli ni dobro spala, tokrat pa jo je za povrh tudi nekaj tiščalo in jo nenehno žgečkalo okoli bokov, da se je obračala kot slabo naložena vreča na vozu. Ko je zjutraj potipala žep na trenirki, je v njem začutila mehko kepico. Ampak, o groza, tista kepica je oživila. Premaknila se je, iz nje se je izvila čisto prava miš! Veronika bi najraje zavpila, a je od silne groze čisto onemela in zgolj zgroženo opazovala drobno živalco, ki se je izvila iz njenega žepa in bliskovito pobegnila. Seveda, uganili ste, bila je Mišjerepka Perka. Tista, ki je oboževala mehka ležišča.

Dixie in gospodična sta se po imenitno preživetem planinskem pohodu zlagoma vračali v dolino. Opazovali sta večerno modro nebo, spogledujoče se z rožnato paletjo.

"Glej glej, kako dobro se vidi Zasavsko kočjo tam gori na Prehodavcih," je sama sebi mrmrala gospodična.

"Hov, hov, upam, da se ne boš domislila, da bi jutri odšli še tja," je pripomnila Dixie, ki je gospodična k sreči seveda ni razumela.

Vse počasneje sta ubirali stezo proti domu. Gospodična je bila v mislih še vedno sredi direndaja zaradi mišje zalege, ki je vladal v koči ob njunem prihodu.

"Oh, ja, te miši so včasih res nadležne. Le zakaj ne živijo v naravi in nas pustijo živeti v miru," je razmišljala, ko sta se v polni temi končno ustavili pri domačih vratih. Gospodična je odložila nahrbtnik na klop pred hiško. Odklenila je vrata, pripravila večerjo za obe in kmalu zatem sta že trdno spali.

Ko je v hiški zavladal nočni mir, je na klopi pred hiško oživel nahrbtnik. Iz njega so se kot kroglice s strgane ogrlice trkljale miške. Cela družina Mišjerepk z materjo Mišjeritko na čelu se je namreč v silni paniki rešila v gospodičnin nahrbtnik in se brezbrizno prepustila prenašanju v dolino.

Nekaj časa so ovohavale teren pred hiško, potem pa so vsi otroci ubogali svojo mater in se ji pridružili pri osvajanju novega doma v sosedovem hlevu, preurejenem v počitniško bajto. ●

POHODNI ČEVLJI ROČNO IZDELANI S STRASTJO

ROJENI NA BAVARSKEM - NOŠENI PO CELEM SVETU

ROČNO IZDELANI V EVROPI
LEPLJENA SESTAVA ČEVLJA
MOŽNA ZAMENJAVA PODPLATA
RESNIČNO TRPEŽNI

Hanwag Alaska GTX®

Resnična pohodniška klasika, ki že 20 let navdušuje več generacij pohodnikov. GORE-TEX® podloga zanesljivo ohranja suhe noge.

Trgovina Annapurna
Krakovski nasip 4
1000 Ljubljana
www.annapurna.si

Trgovina Prosti čas
Šutna 37
1241 Kamnik
www.prostिकास.si

OUTDOOR FOOTWEAR
SINCE 1921

WWW.HANWAG.COM